

נדחית מלפני האיש האחר הנה, תועלת אחרת היתה לו בגון אחר, ולא יהיה נגע בעולם כמו שהוא, ולא יזדקק לחיים של העולם הנה כמו שהיה משוטט כאן וכאן.

אם כן, הזיווג השני של האשה הזו לא היה מלמעלה, ואתה אומר שנדחה איש מפני איש? ואמרנו שהבעל השני שנשא את האשה הזו היא בת זוגו ממש, ואותו הראשון לא היה ממש בן זוגה, והשני היה שלה, וכשהגיע זמנו נדחה זה מפניו - ודאי זה כן, שהרי לא נדחית אותה רוח ראשונה שהיתה באשה הזו אלא בשביל השני הנה, שהוא בן זוגה.

(שכן היא בת זוגו) (זה השני).

וכר אותם השניים שנדחים מלפני הראשונים - הראשונים היו בני זוגם ולא אלה, ולכן אין להם קיום עמם, ונדחית הרוח השניה מלפני הרוח הראשונה. ולכן מי שנשוא אלמנה, קוראים עליו (משלי ז) ולא ידע פי בנפשו הוא. (שם א) פי חנם מזרה הרשת וגו'. ולא ידוע אם היא בת זוגו ממש ואם לא.

אלמנה שלא נשאת, אף על גב שפא בן זוגה והיא לא רוצה להנשא - הקדוש ברוך הוא לא כופה אותה מן הדין, והקדוש ברוך הוא מזמין לאותו האיש אשה אחרת, ולא נכנסת בדין כזה (ואין עליה בית דין בזה) באותו העולם, ואף על גב שאין לה בן, שהרי אשה לא מצוה על פריה ורבייה, כמו שבארנו.

האשה הזו שלא נשאה פעם שניה, אותה רוח שהשאיר בה בעלה, מה נעשה ממנה? יושבת שם שנים עשר חדשים, ובכל

רוחא קדמאה לא מתדחייא מקמי האי גברא אחרא, תועלתא אחרא הנה ליה, בגוונא אחרא, ולא יהא לאי בעלמא, כמה דהוי, ולא יזדקק לגבי חייז דהאי עלמא, כמה דהוי משטטא הכא והכא.

אי הכי זוגא תניינא דהאי אתתא, לא הוי מלעילא. ואת אמרת דאתדחייא גבר מקמי גבר, ואמינא דהאי בעלה תניינא, דנסיב לאתתא דא, איהו בת זוגיה ממש. וההוא קדמאה לאו בר זוגיה ממש הנה. והאי תניינא דילה הנה, וכד מטא זמניה, אתדחייא דא מקמיה. ודאי הכי הוא, דהא לא אתדחייא ההוא רוח קדמאה, דהנה כהאי אתתא. אלא בגין דהאי תניינא, דאיהו בר זוגה. (וכר איהו בת

זוגיה) (האי תניינא).

וכר אינון תניינין, דאתדחייז מקמי קדמאין. קדמאין הוו בני זוגיהו, ולא הני. ובגין כן, לא אית לון קיומא בהדיהו, ואתדחייא רוח תניינא מקמי רוחא קדמאה. ובגין כן, מאן דנסיב ארמלתא, קרינן עליה, (משלי ז) ולא ידע פי בנפשו הוא. (משלי א) פי חנם מזורה הרשת וגו' ולא ידע אי היא בת זוגיה ממש אי לאו.

ארמלתא דלא נסיבת, אף על גב דאתי בר זוגה, ואיהי לא בעאת לאתנסבא, קדשא בריך הוא לא פייה לה מן דינא, וקודשא בריך הוא אומין לההוא בר נש אתתא אחרא, ולא עאלת בדינא כהאי (ס"א וליה עליה כי דינא כהאי) בההוא עלמא, ואף על גב דלית לה בר, דהא אתתא לא אתפקדת אפרייה ורבייה, כמה דאוקמוה.

אתתא דא דלא אתנסיבת זמנא תניינא, ההוא רוח דשבק בה בעלה מה אתעביד מניה. יתיב תמן תריסר ירחי, ובכל ליליא וליילא, נפיק